

¹Azután megmutatta nekem az élet vizének folyóját, amely ragyogó, mint a kristály, és az Isten és a Bárány trónjából ered. ²A város főútjának közepén, a folyó két ága között van az élet fája, amely tizenkétszer hoz termést, minden egyes hónapban megadja termését, és a fa levelei a népek gyógyítására szolgálnak. ³És semmi nem lesz többé átok alatt a városban, hanem az Isten és a Bárány trónja lesz benne: szolgálói imádják őt, ⁴és látni fogják az ő arcát, és az ő neve lesz a homlokukon. ⁵Éjszaka sem lesz többé, és nem lesz szükségük lámpásra, sem napvilágra, mert az Úr Isten fénylik fölöttük, és uralkodnak örökkön-örökké. ⁶És ezt mondta nekem: Ezek az ígék megbízhatók és igazak, mert az Úr, a próféták lelkének Istene küldte el angyalát, hogy megmutassa szolgálóinak mindezt, aminek hamarosan meg kell történnie. ⁷És íme, eljövök hamar: boldog, aki megtartja e könyv prófétai ígét. ⁸Én, János, hallottam és láttam ezeket, és amikor hallottam és láttam, leborultam az angyal lába előtt, hogy imádjam őt, aki megmutatta nekem ezeket. ⁹De ő így szólt hozzám: Vigyázz, ne tedd, mert szolgatársad vagyok neked és testvéreidnek, a prófétáknak és azoknak, akik megtartják e könyv ígét: Istent imádd!

Krisztusban élő Gyülekezet!

Mai alapigénk igen hosszú és sok képet, gondolatot hoz elénk. Én először még is, egy talán lényegtelennek tűnő fél mondatot emelnék ki: „aminek hamarosan meg kell történnie”. Hamarosan. Olyan szó ez, amit néhány hasonló kifejezéssel együtt, - például *mindjárt, azonnal, pár pillanat múlva, lassacskán* - gyakran használunk. Azonban az értelmük meglehetősen ködös, sokszor félrevezető, és időnként bizony ki is használjuk ezt.

„Mindjárt jövök.” – mit jelent ez? Hogy egy pár percen belül megérkezem, vagy, hogy már úton vagyok, vagy, hogy most indulok el még csak? Ugyanígy könnyen félreérthető, hogy „Lassan kész vagyok”. Pár perc, egy óra, napok, vagy még több?

Velem is elő-elő fordult, hogy a barátokkal való focijátékok közben megcsörrenő telefonhívásra, édesanyám kérdésére, hogy „Mikor jössz?”, valami ilyesmi volt a válaszom: *Mindjárt. Hamarosan. Lassan indulok.* Anyukám pedig nyugtázta: „Jó, de tényleg hamarosan indulj el!”. Aztán a pár percből még fél óra, egy óra lett és jött a következő telefon. Ekkor azonban már sokszor nem egy kérdést kaptam, hanem egy kijelentést: „Most.”.

A ködösnek, maszatolhatónak tűnő fogalomból: „hamarosan”, számomra sokszor meglepetésszerűen lett egyértelmű és határozott „most”.

Miért lepett ez meg? Mert ne tudtam volna, hogy édesanyám nem fél órát ért a hamarosan alatt? Nagyon is jól tudtam. Mert véletlenül nem figyeltem, hogy mennyire telik az idő? Jól tudtam, hogy nem figyelem. Azért ért mégis meglepetésként a vitát nem tűrő „most”, mert a hamarosan idejében, még nagyon nehéz komolyan venni, hogy tényleg közel a „most” pillanata.

„⁷És íme, eljövök hamar: boldog, aki megtartja e könyv prófétai ígét.”

Számunkra ez a „hamar” is, egy sokszor komolytalanul kezelt, de valójában vitát nem tűrően, bármelyik pillanatban bekövetkezhető „most”. Egy jelen levő „most”.

Bár a pontos meghatározását nem tudjuk megmondani ennek a „hamarosan”-nak, de tudhatjuk, hogy mit is jelent ez. A gond talán azonban az, hogy magunkból kiindulva értelmezzük ezt a kifejezést. Halogatásként, bizonytalanságként, szándékos homályos megfogalmazásként. Ez azonban Isten szava, ígérete, így az előbbi jelzőket aligha használhatjuk rá.

Nem véletlen talán, hogy mai textusunk alaphelyzete az, melyet még a 21. fejezet közepén találunk, hogy az ember kiemeltetik alaphelyzetéből, itt egy magas hegyre. Hozzá vagyunk szokva ugyanis, hogy nézzünk jobbra, nézzünk balra, talán még előre és néha hátra is, de ezek mind csak a szokásos, saját, emberi nézőpontjaink. Nem ártana bizony, ha időnként felfelé és lefelé is tudnánk figyelni! Felfelé, azaz a mi mennyei Atyánkra. Felfelé nézve pedig nem lehet menni, nagy buzgalommal tartani valahova, mert abból vagy ütközés, elesés lesz, vagy folytonos másfelé pillantás, nem pedig igazi figyelem. Ahhoz, hogy valóban felfelé tudj figyelni, meg kell állnod. Eljött hát a pillanat: a megállás, a felfelé figyelés „most”-ja.

Alapigénkben Jánosnak adatik meg a lehetőség, és rajta keresztül nekünk is, hogy megállva, megállítva, szemlélődhessen. Lefelé nézve megláthassa azt, amit Isten lát, amit Ő készített el, amit hitből már töredékesen megtapasztalt, de most valóban láthat. Ez a „most” tehát az Úr akaratát meglátó és felismerő „most” ideje is.

Apokaliptikus képekkel találkozunk alapigénkben. A már a megelőző fejezetben kezdődött mennyei Jeruzsálem leírásával. A Jelenések könyvét említve, vagy az apokalipszis kifejezést meghallva, sokak számára a dörgedelmes és horrorisztikusnak ható Utolsó Ítélet ugrik be, és rögvest valami negatív jövőkép, ijesztő rémkép kezd eluralkodni a gondolatokon. Pedig az apokalipszis szó egyáltalán nem hordoz magában félelmet keltő jelentéstartalmat. Magyarra fordítva annyit jelent: feltárás, kinyilvánítás. Mi emberek pedig szeretjük feltárni, kinyilvánítani a valóságot, azaz az igazságot. Akkor mitől félünk? Talán kicsit túloztam azzal, hogy nem lehet félelmet érezni ezzel kapcsolatban. Hiszen a gyermek is érez némi félelmet, mikor feltárássra kerül minden tetteről az igazság, mikor többé nem lehet ködösíteni, mikor fény derül mindenre. A félelem ilyenkor a büntetésből, az igazságos következmények elképzeléséből táplálkozik. Így talán sokak részéről érthető is a félelem. De nem azoktól, akik Krisztussal, Krisztusban tekintenek az apokalipsziszre! Azokon, akik Jánossal együtt hittel tekintenek végig a textusunkban leírtakon, nem a félelem vesz erőt, valami egészen más lesz világossá előttük. Meglátják az élet vizének folyóját, mely Isten és a Bárány trónjából ered. Meglátják az élet fáját, mely folyamatosan terem és nem, hogy csak a gyümölcsei, de a levelei is gyógyítják a népeket. Meglátják tehát, hogy az Isten közelében, az Ő kegyelmében az Élet van.

Nem pusztulás, kegyetlen eltörlés, hanem igazi, kiapadhatatlan, örök élet. Az Úr ebbe a városba hívott meg, készített neked is helyet Jézus Krisztus által. Nem a bizonytalanságba, nem a gyötrelmekbe, nem a temetőbe, de még csak nem is a szeretteid emlékeibe.

Ez a „most” tehát arra is hív, hogy ne csak meglásd és meghalld a kegyelmet, hanem felismerd, hogy a te Urad az igazi Életre hív, hogy az Ő akarata, neked, személyesen is, a kegyelem. A „most”, hogy megtapasztald, hogy valóban igaz, hogy: *„Boldog, aki felolvassa, és boldogok, akik hallgatják ezeket a prófétai ígéket, és megtartják azt, ami meg van írva bennük: mert az idő közel van.”*

A boldogság és öröm „most”-ja. Hiszen ott nincs átok, nincs bűn, ami elválasztana attól, hogy valóban és tisztán lássuk teremtő, mennyei Atyánkat. Látni fogod az Ő arcát, valóban ismerni és kétség sem lesz, hogy te hozzá tartozol. Akkor már semmi se homályosítja el a látásodat, se sötétség, se töredékes, hamis, elvakító fények.

Tavaly előtt vettünk a karácsonyfánkra új égősort. Azt akartuk, hogy jól mutasson, hogy ne tűnjenek el az aprócska kis fények az ágak között. Sikertelen is erős fényű led-sort találni, az egyetlen baj az volt vele, hogy nagyjából két nap után vakította a szemet, vagy legalább is nagyon kellemetlen, zavaró érzés volt ránézni.

Az ilyen díszítés pedig sokszor a hitünkkel, az istenképünkkel is megesik. Fényessé akarjuk tenni; egy részről jól láthatóvá, más részről díszessé, a saját elképzeléseink, vágyaink szerint. Jézus születése: a jászol, Betlehem, vagy a nem sokkal később bekövetkező heródesi üldözés és Máriaék menekülése talán olyan díszesnek, fényesnek és dicsőségesnek hatnak? Vagy a megváltó Úr a kereszten? Még időben észre kell, hogy vegyük, hogy a világ vakító fényei nem tudnak valódi világossággá lenni. Kisgyermek korom karácsonyi éneke volt a „Kis karácsony, nagy karácsony” című dalocska. Később persze furcsa lett, hogy mennyire könnyedén megfért a „Mennyből az angyal” mellett, vagy hogy miért nem tűnt fel sokáig a súlytalansága. Aztán kicsit jobban utánanézőve számomra is kiderült, hogy több általam nem ismert versszak is létezik, amelyekkel együtt már érthetően volt része a pásztorjátékoknak is. Arra viszont emlékszem, hogy már kis koromban sem értettem, hogy hogyan lehet kicsi, vagy nagy a karácsony és ezt alsós koromban meg is kérdeztem egyik hitoktatómtól. Hogy ő sem ismerte igazán ezt az éneket, vagy csak segíteni akart jó értelmet találni abban a verzióban, amit én ismertem, azt nem tudom, de csak a kezdő sorra reagálva úgy magyarázta, hogy a mi, emberi, családi készülődésünk és az ebben megélt örömünk a „kis karácsony”, de az Isten által nekünk készített ünnep, az valami egészen más, sokkal több, az a „nagy karácsony”. Talán nem csak egy gyermeknek, de nekünk is jó irányt adhat ez a gondolat.

Az Úr ebben a „most”-ban sem arra kér, hogy te díszítsd fel az ünnepet, hogy arra figyelj, hogy te állíts fényes fát Őerte. Ő már állított egy fát érted, a keresztet, és megmutatta rajta Krisztus által az igazi fényességet, az Ő elmúlhatatlan dicsőségét, ami valóban, igazi ünneped lehet. Ez a „most” a kereszten megnyilvánuló szeretet, a valódi fény, az Isten dicsőségének az ünnepe lehet számodra is. János, ahogy végig nézi lassan, kívülről befelé haladva felméri, valóban látni kezdi az Isten városát, az Ő akarát, leborul, már a közvetítő angyal előtt is. Nem tud mást tenni. Nem tehetetlen, hanem nem tud, nem képes másként reagálni, mint teljes és őszinte leborulással.

János, a hitért már sok megpróbáltatáson áteső, de Krisztust kitartóan követő, elkötelezett apostol annak a teljességét éli itt meg, amit az oltár előtti igénkben Keresztelő János még csak töredékesen megtapasztalva fogalmaz meg: „és én arra sem vagyok méltó, hogy saruja szíját megoldjam.”. Ez nem az illendőség, a megrettenés, vagy a tanácstalanság táplálta reakció. Ez az a „most”, amikor az emberben nem marad kétség, félelem, önhittség, a feszítő érzés, hogy tennem, vagy mondanom kell valamit, csakis az Isten kegyelme. Mikor csak - ahogy Túrmezei Erzsébet fogalmaz – „engedem, hogy szeressen az Isten”, és valóban semmi több nem akarok lenni. Kegyelemben, kegyelemből élni, most!

„Ezek az igék megbízhatók és igazak, mert az Úr, a próféták lelkének Istene küldte el angyalát, hogy megmutassa szolgálóinak mindezt, aminek hamarosan meg kell történnie.” A hamarosan és a most kettőssége. Az Isten ígéretében, ígéjében, Krisztusban bízva élni és a teljes szeretet bizonyosságába lehelyezett élet. A „már most” és a „még nem” kettősségének feszültsége a keresztény ember életében. Ott van ez a naponkénti megtérésedben, az úrvacsorához való térdre borulásodban, és az adventi várakozásodban is. Az Isten azt mondja: „hamarosan”, „közel van”, számodra azonban ez már a biztos, az elkészített „most”-ot jelentse! Az Úr kegyelme nem túlélésre, nem kivárássra hív, hanem megélésre. Megélésére a mennyi örömmel ebben az összetett „most” pillanatban. Most, amikor felfedezheted, hogy az, hogy hallod a hívást: „Istent imádd!”, hogy van lehetőség a teljes életeddel felé fordulni, az a kegyelem, a Hozzá szabadított életed biztos jele. Élj hát a kegyelemben, most! Ámen!